

Mesajul lui Silo

Cartea

I. MEDITAȚIA

1. Aici se explică cum o viață fără-sens se transformă în sens și plenitudine.
2. Aici se întâlnește bucuria, iubirea pentru corp, pentru natură, pentru umanitate și spirit.
3. Aici sunt negate sacrificiile, sentimentul de vinovăție și amenințarea de dincolo-de-moarte.
4. Aici lucrurile pământești nu se opun eternului.
5. Aici se vorbește despre revelația interioară la care ajung toți cei care cu atenție meditează într-o căutare umilă.

II. DISPOZIȚIA PENTRU A ÎNȚELEGE

1. Știu cum te simți pentru că starea ta eu o pot experimenta, dar tu nu știi cum se experimentează ce spun eu. Deci dacă îți vorbesc cu dezinteres despre lucrurile care îl fac pe om fericit și liber, merită efortul de a încerca să înțelegi.
2. Să nu crezi că vei înțelege prin discutarea. Dacă crezi că faptul de a contrazice va lumina judecata, atunci fă-o, dar nu aceasta este calea pe care trebuie s-o urmezi în acest caz.
3. Dacă mă întrebi ce atitudine este potrivită, îți voi spune că aceea de a medita cu profunditate și fără grabă asupra a ceea ce îți explic aici.
4. Dacă îmi spui că ai alte lucruri mai urgente de făcut îți voi răspunde că dacă dorința ta este să dormi sau să mori, atunci nu voi face nimic pentru a mă opune.
5. Nu îmi spune că nu îți place modul meu de a prezenta lucrurile pentru că nu asta spui despre coajă când îți place fructul.
6. Fac expunerea în modul care mi se pare corespunzător, nu în modul cel mai plăcut pentru cei care aspiră să ajungă la lucrurile îndepărtate ale adevărului interior.

III. LIPSA SENSULUI

În multe zile am descoperit acest mare paradox: acei care au experimentat eșecul în inima lor au putut lumina ultimul triumf, cei care s-au simțit triumfători au rămas pe drum ca niște vegetale cu viața difuză și stinsă. În multe zile am ajuns eu la lumină plecând din întunericul cel mai mare, călăuzit nu de învățătură ci de meditație.

Așa mi-am spus în prima zi:

1. Nu există sens în viață dacă totul se termină cu moartea.
2. Orice justificare a acțiunilor, fie ele vrednice de dispreț sau excelente, este întotdeauna un vis nou ce deschide un gol în față.
3. Dumnezeu nu este un lucru cert.
4. Credința este ceva tot atât de schimbător ca și rațiunea și visul.
5. „Ceea ce o persoană trebuie să facă” se poate discuta în totalitate și nimic nu vine în sprijinul explicațiilor.
6. „Responsabilitatea” celui care se obligă față de ceva nu este mai mare decât responsabilitatea celui care nu își ia angajamente.
7. Mă ghidez după interese și asta nu mă face laș dar nici nu mă transformă în erou.
8. „Interesele” mele nu justifică dar nici nu discreditează nimic.
9. „Motivele” mele nu sunt nici mai bune nici mai rele decât motivele altora.
10. Cruzimea mă îngrozește, dar nu pentru aceasta este mai rea sau mai bună decât bunătatea.
11. Ceea ce spun eu sau ce spun alții astăzi, mâine nu mai este valabil.
12. A muri nu este nici mai bine nici mai rău decât a trăi sau a nu te fi născut.

13. Am descoperit nu prin învățare, ci prin experiență și meditație, că viața nu are sens dacă totul se termină cu moartea.

IV. DEPENDENȚA

A doua zi:

1. Nimic din tot ce fac, simt sau gândesc nu depinde de mine.
2. Sunt schimbător și depind de acțiunea mediului. Când vreau să-mi schimb mediul sau „eul”, mediul este cel care mă schimbă. Atunci caut orașul sau natura, salvarea socială sau o nouă luptă care să-mi justifice existența... În oricare din cazuri mediul mă conduce să decid pentru o atitudine sau alta. În acest fel interesele mele și mediul aici mă lasă.
3. Spun atunci că nu contează cine și ce decide. Spun cu aceste ocazii că trebuie să trăiesc dacă tot mă aflu în situația de a trăi. Spun toate acestea dar nu există nimic care să le justifice. Pot să decid, să ezit sau să rămân pe loc. În orice caz provizoriu un lucru este mai bun ca un altul dar nu există „mai bun” sau „mai rău” în mod definitiv.
4. Dacă cineva îmi spune că cel ce nu mănâncă moare, îi voi răspunde că așa este, efectiv omul este obligat să mănânce împins de necesități, dar nu voi adăuga că lupta sa pentru a mânca îi justifică existența. Nici nu voi spune că acest lucru ar fi rău. Voi spune pur și simplu că este vorba de un fapt individual sau colectiv necesar pentru subzistență dar care își pierde sensul în momentul în care se pierde ultima bătălie.
5. În plus voi spune că mă solidarizez cu lupta celui sărac, celui exploatat, celui persecutat. Voi spune că mă simt „realizat” prin această identificare dar voi înțelege că nu justific nimic.

V. BĂNUIALA SENSULUI

A treia zi:

1. Uneori am anticipat fapte care apoi s-au întâmplat.
2. Uneori am deslușit un gând îndepărtat.
3. Uneori am descris locuri pe care nu le-am vizitat niciodată.
4. Uneori am povestit cu exactitate cele petrecute în absența mea.
5. Uneori o bucurie imensă m-a cuprins.
6. Uneori am fost invadat de o înțelegere totală.
7. Uneori o comuniune perfectă cu toate m-a extaziat.
8. Uneori m-am rupt din reveriile mele și am văzut realitatea într-un fel nou.
9. Uneori am recunoscut lucruri pe care le vedeam pentru prima oară ca și când le-aș mai fi întâlnit înainte.

... Și toate acestea mi-au dat de gândit. Îmi dau seama că fără aceste experiențe nu aș fi putut ieși din non-sens.

VI. VIS ȘI TREZIRE

Ziua a patra:

1. Nu pot lua drept realitate ceea ce văd în visele mele, nici în de semi-veghe, nici ceea ce văd când sunt treaz dar am reverii.
2. Pot lua drept real ceea ce văd când sunt treaz și nu am reverii. În acest fel nu se vorbește despre ceea ce înregistrează simțurile mele, ci despre activitățile din mintea mea când se referă la „datele” gândite. Pentru că informații îndoielnice ne sunt date de simțurile externe, de cele interne și de memorie. Valabil este ceea ce mintea mea știe când este trează, nu ceea ce crede când este adormită. Rareori percep realul într-un mod nou și atunci înțeleg că ceea ce văd în mod normal seamănă cu visul sau cu starea de semi-veghe.

Există o formă reală de fi treaz care m-a ajutat să meditez profund asupra celor spuse până aici și care în plus mi-a deschis calea spre a înțelege sensul a tot ce există.

VII. PREZENȚA FORȚEI

Ziua a cincea:

1. Când eram cu adevărat treaz urcam din înțelegere în înțelegere.
2. Când eram cu adevărat treaz și îmi lipsea vigoarea pentru a continua ascensiunea puteam să-mi trag Forța din mine însumi. Forța era acolo în corpul meu. Energie se găsea până și în cele mai mici celule ale corpului meu. Această energie circula și era mai rapidă și mai intensă decât sângele.
3. Am descoperit că energia se concentra în punctele din corpul meu atunci când acestea erau în acțiune și energia lipsea atunci când în ele nu era acțiune.
4. În timpul bolilor energia lipsea sau se acumula exact în punctele afectate. Dar dacă reușea să-și restabilească trecerea normală, multe boli începeau să dea înapoi.

Unele popoare cunoșteau acest lucru și au acționat pentru a restabili energia cu ajutorul a diverse proceduri astăzi străine de noi.

Unele popoare au cunoscut acest lucru și au acționat comunicând această energie altora. Atunci s-au produs „iluminări” de înțelegere și chiar miracole fizice.

VIII. CONTROLUL FORȚEI

Ziua a șasea:

1. Există o formă de a direcționa și concentra Forța care circulă prin corp.
2. Există puncte de control în corp. De acestea depinde ce cunoaștem ca mișcare, emoție și idee. Când energia acționează în aceste puncte se produc manifestările motrice, emoționale și intelectuale.
3. În funcție de cât de profund sau superficial acționează energia în corp, apare somnul, starea de semi-veghe sau starea de veghe... În mod sigur aureolele care înconjoară corpurile sau capetele „sfinților”, în picturile religiilor, fac aluzie la acest fenomen al energiei, care în anumite ocazii se manifestă mai mult extern.
4. Există un punct de control al stării-de-trezire-adevărate și o formă de a duce Forța până la acel punct.
5. Când energia ajunge în acel punct toate celelalte puncte de control se funcționează în mod alterat.

Când am înțeles acest lucru și am adus Forța în acest punct superior, tot corpul meu a simțit impactul unei energii enorme care a lovit direct în conștiința mea și am făcut ascensiunea din înțelegere în înțelegere. Dar de asemenea am observat că puteam coborâ până în profunzimea minții dacă pierdeam controlul energiei. Mi-am amintit atunci de legendele despre “cer” și “infern” și am văzut linia despărțitoare a ambelor stări ale minții.

IX. MANIFESTĂRI ALE ENERGIEI

Ziua a șaptea:

1. Această energie putea să se „independizeze” față de corp, menținându-și unitatea.
2. Această energie unită era un fel de „corp dublu” care corespundea reprezentării cenestezice a propriului corp în interiorul spațiului de reprezentare. Științele care tratează fenomenele mentale nu dau suficiente informații despre acest spațiu și nici despre reprezentările care corespund senzațiilor interne din corp.
3. Energia dedublată (adică: imaginată ca “afară” din corp sau „separată” de baza sa materială), se dizolva ca imagine sau se reprezenta corect depinzând de unitatea internă a celui care făcea această operație.
4. Am putut să dovedesc că „exteriorizarea” acestei energii care reprezenta propriul corp ca „afară” din corp, se producea deja de la nivelele cele mai joase ale minții. În aceste cazuri se întâmpla ca atentatul contra unității celei mai primare ale vieții să provoace acest răspuns de a se proteja împotriva amenințării. De aceea, în transă unii mediumi a căror nivel de conștiință era scăzut și a căror unitate internă era în pericol, atribuiau altor entități aceste răspunsuri involuntare și nerecunoscute ca fiind produse de ei înșiși.

„Fantasmele” sau „spiritele” unor popoare sau a unor ghicitori nu erau altceva decât propriile „dubluri” (propriile reprezentări) de acele persoane care se simțeau posedate de ele. Cum starea lor mentală se întuneca (în transă) deoarece pierdeau controlul Forței, se simțeau conduși de ființe ciudate care uneori produceau fenomene notabile. Fără

îndoială că mulți „posedați” au suferit de aceste efecte. Decisiv era atunci controlul Forței.

Aceasta schimba total atât concepția mea atât despre viața curentă cât și despre viața după moarte. Cu ajutorul acestor gânduri și experiențe am pierdut credința în moarte și de atunci nu mai cred în ea, cum nu cred în nonsensul vieții.

X. EVIDENȚA SENSULUI

Ziua a opta:

1. Importanța reală a vieții treze mi-a devenit evidentă.
2. Importanța reală de a distruge contradicțiile interne m-a convins.
3. Importanța reală de a conduce Forța cu scopul de a obține unitatea și continuitatea, m-a umplut de bucurie.

XI. CENTRUL LUMINOS

Ziua a noua:

1. În Forță exista o „lumină” care provenea dintr-un „centru”.
2. În descompunerea energiei exista o înstrăinare de centru și în unificarea și evoluția ei îi corespundea funcționarea centrului luminos.

Nu m-a mirat să întâlnesc la popoarele antice devoțiunea pentru zeul Soare și am văzut că dacă unii adoră astrul pentru că dă viață pământului și naturii, alții îl adoră pentru că au intuit în acest corp ceresc maiestuos o simbolul de o realitate superioară.

Au existat persoane care au mers mai departe și au primit de la acest centru daruri nenumărate, care uneori au „descins” ca limbi de foc asupra inspirațiilor, uneori ca sfere luminoase sau ca ruguri arzătoare care s-au arătat temerarului credincios.

XII. DESCOPERIRILE

Ziua a zecea:

Puține dar importante au fost descoperirile mele, pe care le rezum în acest fel:

1. Forța circulă involuntar prin corp dar poate fi orientată printr-un efort conștient. Obținerea unei schimbări dirijate, în nivelul conștiinței, conferă ființei umane un important indiciu de eliberare de sub condițiile „naturale” ce par a se impune conștiinței.
2. În corp există puncte de control a diverselor activități.
3. Există diferențe între starea de adevărată trezire și celelalte nivele de conștiință.
4. Forța se poate produce în punctul de reală trezire (prin „Forță” se înțelege o energie mentală care însoțește anumite imagini și prin „punct” se înțelege localizarea unei imagini într-un „loc” din spațiul de reprezentare).

Aceste concluzii m-au ajutat să recunosc în rugăciunile popoarelor antice germenul unui mare adevăr care s-a pierdut în ritualuri și practice externe, ce nu reușesc să dezvolte munca internă, care realizată la perfecție, îl pune pe om în contact cu sursa sa luminoasă. În final am remarcat că „descoperirile” mele se datorau revelației interioare la care acced toți cei care, fără contradicții, caută lumina în propriile inimi.

XIII. PRINCIPIILE

Este diferită atitudinea față de viață și față de lucruri atunci când revelația internă lovește ca un trăsnet.

Urmând încet pașii, meditând la cele spuse și la cele ce încă mai trebuie spuse, poți transforma nonsensul în sens. Nu este indiferent ce faci cu viața ta. Viața ta, supusă legilor, este expusă posibilităților de a face alegeri. Eu nu îți vorbesc despre libertate. Ți vorbesc despre eliberare, de mișcare, de proces. Nu îți vorbesc despre libertate ca despre ceva liniștit, ci îți vorbesc despre o eliberare pas cu pas, așa cum lasă în urmă drumul parcurs cel care se apropie de orașul său. Atunci „ceea ce trebuie făcut” nu depinde de o morală îndepărtată, incomprehensibilă și convențională, ci depinde de legi: legea vieții, legea luminii, legea evoluției.

Acestea sunt numitele „Principii” ce pot fi de ajutor în căutarea unității interioare.

1. A merge împotriva evoluției lucrurilor înseamnă a merge împotriva ție însuși.
2. Când forțezi ceva către un scop provoci contrariul.
3. Nu te opune unei mari forțe. Dă înapoi până când aceasta slăbește, apoi avansează cu hotărâre.
4. Lucrurile merg bine când funcționează împreună, nu izolat.
5. Dacă pentru tine sunt bine ziua și noaptea, vara și iarna, ai depășit contradicțiile.
6. Dacă urmărești plăcerea te înlănțuiești în suferință. Dar dacă nu dăunează sănătății tale, bucură-te fără inhibiții atunci când se ivește ocazia.
7. Dacă urmărești un scop te înlănțuiești. Dacă tot ce faci, realizezi ca pe un scop în sine, te eliberezi.

8. Vei face să-ți dispară conflictele când le înțelegi până la ultimile rădăcini, nu când vrei să le rezolvi.
9. Când crezi prejucții altora rămâi înlănțuit. Dacă nu îi rănești pe alții poți face orice vrei cu libertate.
10. Când îi tratezi pe alții așa cum vrei să fi tratat tu, te eliberezi.
11. Nu contează în ce tabără te-au adus întâmplările, important este să înțelegi că tu nu ai ales nici o tabără.
12. Acțiunile contradictorii sau de unitate se acumulează în tine. Dacă îți repeți acțiunile care duc la unitatea interioară nimic nu va mai putea să te oprească.

Vei fi ca o forță a Naturii care în trecerea ei nu întâmpină rezistență. Învață să distingi între ceea ce înseamnă dificultate, problemă, inconvenient de ceea ce este contradicție. Dacă primele te mișcă sau incită, contradicția te imobilizează într-un cerc închis.

Când recunoști o forță mare, bucurie și bunătate în inima ta, sau când te simți liber și fără contradicții, imediat mulțumește în interiorul tău. Când ți se întâmplă contrariul cere cu credință și acea recunoștință pe care ai acumulat-o se va întoarce transformată și amplificată în beneficiu.

XIV. GHIDUL CĂII INTERIOARE

Dacă ai înțeles cele explicate până acum, poți experimenta manifestarea Forței, printr-un exercițiu simplu. Nu este același lucru să observi o poziție mentală mai mult sau mai puțin corectă (ca și cum ar fi vorba de o dispoziție pentru munca tehnică) cu a asuma un ton sau o deschidere emoțională asemănătoare cu cea inspirată de o poezie. De aceea limbajul folosit pentru a transmite aceste adevăruri tinde să faciliteze această postură care ne pune cu mai mare ușurință în prezența percepției interne și nu o idee despre „percepția internă” .

Acum fii atent la ce îți voi explica deoarece este vorba despre peisajul interior pe care îl poți întâlni când lucrezi cu Forța și despre direcțiile pe care le poți imprima mișcărilor tale mentale.

„Pe calea interioară poți umbla intunecat sau luminos. Fii atent la ambele căi care se deschid în tine.

Dacă îți lași ființa să se lanseze spre regiuni obscure, corpul tău câștigă bătălia și domină. Atunci vor răsări senzații și apariții de spirite, de forțe și de amintiri. De acolo se coboară mai mult și mai mult. Acolo se află Ura, Răzbunarea, Înstrăinarea, Posesiunea, Gelozia, Dorința de a Continua. Dacă cobori mai mult te vor invada Frustrarea, Resentimentul și toate acele iluzii și dorințe care au provocat ruina și moartea umanității.

Dacă îți impulsionezi ființa în direcția luminoasă vei întâmpina rezistență și trudă la fiecare pas. Pentru această greutate a ascensiunii există vinovați. Viața ta și amintirile tale atârnă greu, acțiunile tale

anterioare îți împiedică ascensiunea. Urcușul este dificil din cauza corpului tău care tinde să domine.

În timpul ascensiunii se întâlnesc regiuni ciudate în culori pure și sunete necunoscute.

Nu fugi de purificarea care acționează ca un foc și înspăimântă cu fantasmalele sale.

Respinge spaima și descurajarea.

Respinge dorința de a fugi spre regiuni joase și obscure.

Respinge atașamentul de amintiri.

Hotărât să urci, rămâi în libertate interioară indiferent față de iluzia peisajului.

Lumina pură strălucește pe culmile înaltelor lanțuri muntoase și ape în mii de culori coboară printre melodii nerecunoscute până la podișuri și pășuni cristaline.

Nu îți fie teamă de presiunea luminii care te îndepărtează de fiecare dată mai puternic de centrul ei. Absoarbe lumina ca și cum ar fi un lichid sau un vânt pentru că în această lumină se găsește viața.

Când în marele lanț muntos vei găsi cetatea ascunsă trebuie să-i cunoști intrarea. Acest lucru îl vei ști în momentul în care viața ta va fi transformată. Enorme ziduri ale cetății sunt scrise în figuri, sunt scrise în culori, sunt „simțite”. În această cetate se păstrează ceea ce s-a făcut

și ceea ce rămâne de făcut... dar pentru ochiul tău transparentul este opac. Da, zidurile îți sunt impenetrabile!

Ia Forța din cetatea ascunsă. Întoarce-te în lumea vieții dense cu fruntea și mâinile luminoase”.

XV. EXPERIENȚA PĂCII ȘI TRECEREA FORȚEI

1. Relaxează-ți în totalitate corpul și liniștește-ți mintea. Atunci imaginează-ți o sferă transparentă și luminoasă, care coborând spre tine, termină prin a se așeza în inima ta. Vei recunoaște momentul în care sfera nu va mai apărea ca o imagine și se va transforma în senzație înăuntrul pieptului tău.
2. Observă cum senzația produsă de sferă se extinde lent pornind din inima ta spre exteriorul corpului tău, în timp ce respirația ta devine mai amplă și mai profundă. Când senzația ajunge la limitele corpului poți opri acolo toată operația și să experimentezi senzația de pace interioară. Poți face acest lucru pe o perioadă de timp care ți se pare adecvată. Întoarce expansiunea (să ajungă ca la început, în inimă) pentru a te desprinde de sferă și să-ți închei exercițiul calm și reconfortat. Acest exercițiu se numește „experiența păcii”.
3. În schimb, dacă vrei să experimentezi trecerea Forței, în loc să întorci expansiunea ar trebui să o mărești lăsându-ți emoțiile și toată ființa ta să o urmeze. Nu încerca să fii atent la respirație. Las-o să acționeze singură în timp ce urmezi expansiunea în afara corpului.
4. Trebuie să îți repet acest lucru: atenția ta în aceste momente trebuie fixată pe senzația sferei care se extinde. Dacă nu reușești acest lucru este mai bine să te oprești și să încerci altădată. În orice caz, dacă nu se produce trecerea poți experimenta o interesantă senzație de pace.
5. Dacă, în schimb ai mers mai departe, vei începe să experimentezi trecerea. Din mâinile tale și din alte zone ale corpului îți va parveni o senzație diferită de cele obișnuite. Apoi vei percepe

ondulații progresive și în scurt timp se vor ivi cu vitalitate imagini și emoții. Lasă atunci să se producă trecerea.

6. La primirea Forței vei percepe lumina sau sunete stranii ce depind de modul tău particular de reprezentare. În orice caz important este a experimenta amplificarea conștiinței; un indiciu al acesteia este o mai mare luciditate și dispoziția de a înțelege ceea ce se întâmplă.
7. Oricând vrei poți încheia cu acest stadiu singular (dacă nu cumva s-a diluat prin simpla trecere), imaginându-ți sau simțind că sfera se contractă și apoi iese din tine în același fel în care a ajuns la început.
8. Este important să înțelegi că numeroase stări alterate s-au obținut sau se obțin, aproape întotdeauna, punând în mișcare mecanisme similare celor descrise. Bineînțeles că acestea sunt acoperite de ritualuri ciudate sau uneori întărite de practică de epuizare, miscări nestăpânite, repetiții și posturi, care în orice caz alterează respirația și produc distorsiunea senzației generale din interiorul corpului. Vei recunoaște între aceste stări hipnoza, capacitățile de medium și acțiunea drogurilor, care acționând pe altă cale produc modificări similare. Toate cazurile menționate se caracterizează prin lipsa controlului și lipsa cunoașterii a ceea ce se întâmplă.
9. Dacă ai făcut exercițiul observând cele recomandate, totuși se poate întâmpla să nu obții trecerea. Aceasta nu trebuie să se transforme în centru al preocupărilor ci în indicator al lipsei de „desprindere” interioare, ceea ce poate reflecta multă tensiune, probleme de dinamică a imaginii și, pe scurt, fragmentarea comportamentului emoțional... Lucru care pe altă parte, va fi prezent în viața ta cotidiană.

XVI. PROIECTAREA FORȚEI

1. Dacă ai experimentat trecerea Forței vei putea înțelege cum, bazându-se pe fenomene similare dar fără nici o înțelegere, diferite popoare au pus în mișcare ritualuri și culte care mai apoi s-au multiplicat fără oprire. Prin experiențe de tipul celor deja prezentate, multe persoane și-au simțit corpurile „dedublate”. Experimentarea Forței le-a dat senzația că puteau proiecta această energie în afara lor.
2. Forța a fost „proiectată” altora și de asemenea a fost proiectată în obiecte în mod particular „apte” pentru a o primi și conserva. Cred că nu îți va fi greu să înțelegi funcția pe care au îndeplinit-o anumite ritualuri în diferite religii și semnificația locurilor sfinte și a sacerdoților despre care se presupune că sunt „încărcați” de Forța. Când anumite obiecte au fost adorate cu credință în temple și au fost înconjurate de ceremoniale și rituri, în mod sigur că au „înapoiat” credincioșilor energia acumulată prin rugăciuni repetate. Este o limitare a cunoașterii umane faptul că aproape întotdeauna s-au văzut aceste lucruri prin explicații externe în funcție de cultură, spațiu, istorie și tradiție, în timp ce experiența internă de bază este o informație esențială pentru a înțelege toate acestea.
3. De acest fapt de a „proiecta”, „încărca” și „restitui” Forța, ne vom ocupa mai încolo. Însă de acum îți spun că același mecanism mai operează încă, chiar și societățile desacralizate unde liderii și oamenii de prestigiu poartă nimburile unei reprezentări speciale pentru cei care îi văd și ar vrea să îi „atingă” sau să ia în posesie pe o parte din hainele sau ustensile lor.
4. Deoarece toată această reprezentare a ceea ce este „înalt” pornește de la ochi până mai sus de linia normală a privirii. Și „înalte” sunt personalitățile care „posedă” bunătatea, înțelepciunea și forța. Și la

„înălțime” sunt ierarhiile, puterea, steagurile și Statul. Și noi, muritorii de rând, trebuie să „urcăm” pe scara socială și să ne apropiem de putere cu orice preț. Ce rău ne simțim, manipulați de aceste mecanisme care coincid cu reprezentarea internă: capul în „înalt” și picioarele pe pământ. Ce rău ne simțim, când credem în aceste lucruri (și credem pentru că au „realitatea” în reprezentarea internă). Ce rău ne simțim, când privirea noastră externă nu este decât o proiecție ignorantă a privirii interioare.

XVII. PIERDEREA ȘI REPRIMAREA FORȚEI

1. Cele mai mari descărcări de energie se produc prin acte necontrolate. Acestea sunt: imaginația fără frâu, curiozitate necontrolată, vorbirea în exces, sexualitatea excesivă și percepția exagerată (văzul, auzul, gustul etc. într-un fel ne-controlat și fără obiectiv). Dar trebuie să recunoști că de asemenea mulți procedează în acest fel deoarece își descarcă tensiunile care în alt fel ar fi dureroase. Luând în considerare acestea și văzând funcțiile pe care le îndeplinesc aceste descărcări, vei fi de acord cu mine că nu este bine să le reprimi ci trebuie să le ordonezi.
2. În ceea ce privește sexualitatea trebuie să interpretezi corect aceasta: această funcție nu trebuie reprimată deoarece în acest caz creează efecte supărătoare și contradicții interne. Sexualitatea se orientează și se încheie în acțiune dar nu este bine să continue să afecteze imaginația sau să caute într-o formă obsesivă un nou obiect de posesie.
3. Controlul sexului determinat de o „morală” socială sau religioasă a servit unor planuri care nu aveau nimic de a face cu evoluția, ci chiar contrariul.
4. Forța (energia de reprezentare a senzației del interiorul corpului) s-a dedublat până la crepuscular în societățile reprimate și acolo s-au multiplicat cazurile de „posedați” „vrăjitori”, profanatori și criminali de toate felurile, care s-au bucurat de suferința și distrugerea vieți și a frumuseții. În unele triburi și civilizații criminalii erau împărțiți între cei care au făcut dreptate și cei cărora li s-a făcut dreptate. În alte cazuri se persecuta tot ceea ce era știință și progres deoarece se opuneau iraționalului, crepuscularului și reprimării.

5. La anumite popoare primitive există încă reprimarea sexului, așa cum mai există încă și la unele popoare considerate ca având o „civilizație avansată”. Este evident că, și la unii și la alții, semnul distructiv este mare, chiar dacă în cele două cazuri originea acestei situații este diferită.
6. Dacă îmi ceri mai multe explicații îți voi spune că sexul în realitate este sacru și este centrul din care se impulsionează viața și creativitatea. Așa cum tot din același loc se impulsionează distrugerea când funcționarea sa nu este rezolvată.
7. Să nu crezi niciodată minciunile celor care înveninează viața când se referă la sex ca la ceva depreciable. Dimpotrivă în el se găsește frumusețe și nu în van este asociat cu sentimentul de dragoste.
8. Ai grijă și consideră sexul ca pe o minune care trebuie tratată cu delicatețe fără să se transforme în sursă de contradicții sau dezintegrator al energiei vitale.

XVIII. ACȚIUNEA ȘI REACȚIUNEA FORȚEI

Ți-am explicat înainte: „Când recunoști o mare forță, bucurie și bunătate în inima ta, sau când te simți liber și fără contradicții, imediat mulțumește în interiorul tău”.

1. A „mulțumi” înseamnă a concentra stările de spirit pozitive asociate unei imagini, unei reprezentări. Această stare pozitivă așa unită permite ca în situațiile defavorabile, la evocarea unui lucru, să se ivească acela care l-a însoțit în momentele anterioare. În plus cum această „încărcătură” mentală poate fi elevată prin repetițiile anterioare este capabilă să elimine emoțiile negative impuse de anumite circumstanțe.
2. De aceea, dacă acumulezi în tine numeroase stări pozitive, din interiorul tău se va întoarce ceea ce ceri cu un beneficiu amplificat. Nu mai trebuie să repet că acest mecanism a servit (în mod confuz) pentru a „încărca în afară” obiecte, persoane, sau entități interne care s-au proiectat, crezându-se că răspund unor rugăciuni și cereri.

XIX. STĂRILE INTERIOARE

Trebuie să obții acum suficiente informații despre stările interne pe care le poți întâlni de-a lungul vieții tale și în mod special în timpul exercițiului de evoluție. Nu pot face descrierea mai bine decât prin imagini (în acest caz alegorii). Acestea după părerea mea, au calitatea de a concentra „vizual” stările de spirit complexe. Pe de altă parte particularitatea de a înlănțui aceste stări ca și cum ar fi momente diferite ale aceluiași proces, introduce o schimbare în descrierile întotdeauna fragmentare cu, care ne-au obișnuit cei care se ocupau de aceste subiecte.

1. Prima stare în care se prevalează lipsa sensului (despre care am vorbit la început), va fi numită „vitalitate difuză”. Totul este orientat spre necesitățile fizice dar acestea se confundă deseori cu dorințe sau imagini contradictorii. Acolo se află obscuritatea în motive și ocupații. Se continuă în acea stare vegetativă pierdut între forme schimbătoare. Din acest punct se poate evolua doar pe două căi: calea morții sau calea schimbării.
2. Calea morții te pune în prezența unui peisaj haotic și obscur, anticii cunoșteau acest pasaj și aproape întotdeauna l-au localizat „sub pământ” sau în profunzimile abisale. De asemenea unii au vizitat acest regat pentru ca apoi să „învie” la nivelele luminoase. Înțelege bine că „sub” moarte există vitalitate difuză. Poate că mintea umană relaționează dezintegrarea morții cu fenomenele ulterioare de transformare și, de asemenea, asociază mișcarea difuză cu cele anterioare nașterii. Dacă direcția de ascensiune este „moartea” înseamnă o ruptură cu etapa anterioară. Pe calea morții se face ascensiunea spre o altă stare.

3. Ajuns acolo se întâlnește refugiul numit „regresiune”. De acolo se deschid două căi: calea căinței și aceea care te-a permis ascensiunea, adică calea morții. Dacă urmezi prima cale este pentru că decizia ta tinde să rupă cu viața trecută. Dacă te întorci pe calea morții recazi în abisuri cu acea senzație de cerc închis.
4. Ți-am spus că există altă cale de a scăpa de vitalitatea abisală, calea schimbării. Dacă alegi acest drum este pentru că vrei să ieși din starea ta neplăcută dar nu ești dispus să abandonezi unele din aparentele beneficii. Această cale este una falsă, cunoscută sub numele de „mână stângă”. Mulți monștri au ieșit din profunzimea acestui coridor sinuos. Ei au vrut să ia cu asalt cerurile fără a renunța la infern și de aceea au proiectat în lume o infinită contradicție.
5. Presupun că, urcând din regatul morții, cu ajutorul căinței tale conștiente, ai ajuns la popasul „tendință”. Două cornișe subțiri îți susțin acest refugiu: conservarea și frustrarea. Conservarea este falsă și instabilă. Mergând pe acolo te iluzionezi cu ideea de permanență dar în realitate descinzi cu rapiditate. Dacă urmezi calea frustrării ascensiunea ta este grea, dar unica non-falsă.
6. Din eșec în eșec poți ajunge la următorul popas numit „popasul deviației”. Fi atent la cele două căi ce ți se deschid înaintea: sau urmezi calea de hotărâre, care te va duce la „generare” sau iei calea resentimentului ce te va duce din nou la „regresiune”. Acolo ești pus în fața unei dileme: sau te decizi pentru labirintul vieții conștiente (și o faci cu hotărâre), sau te întorci cu resentimente la viața ta anterioară. Sunt mulți cei care dacă nu au putut să-și depășească condiția, își opresc acolo posibilitățile.
7. Dar tu ai făcut ascensiunea cu hotărâre și te afli acum în locul de popas numit „generare”. Acolo întâlnești trei porți: una se numește „Cădere”, alta „Încercare” și a treia „Degradare”. Cădere te duce

direct în adâncimi și doar un accident te poate împinge spre ea. Este dificil să alegi această poartă. Poarta Degradării te duce indirect spre abisuri, întorcând drumuri, într-o spirală turbulentă în care vei reconsidera tot ce ai pierdut, tot ce ai sacrificat. Acest examen de conștiință ce te duce la Degradare este un examen fals, prin care subestimezi și dai proporții greșite unor lucruri pe care le compari. Tu compari efortul ascensiunii cu acele „beneficii” pe care le-ai abandonat. Dar, dacă privești lucrurile mai de aproape, vei vedea că nu ai abandonat nimic din acest motiv, ci din alte rațiuni. Degradarea începe prin ați prezenta false motive care, se pare, au fost străine de ascensiune. Întreb acum: Ce trădează mintea? Oare falsele motive ale unui entuziasm inițial? Oare dificultatea unei acțiuni? Oare falsa amintire a unor sacrificii care nu au existat, sau au fost impulsionate de alte motive? Eu îți spun și te întreb acum: casa ta s-a incendiat de mult timp. Din această cauză ai decis să faci ascensiunea, sau acum crezi că din cauza ascensiunii casa ta a luat foc. Oare te-ai uitat un pic să vezi ce s-a întâmplat cu alte case din jur?... Nu încapă îndoială că trebuie să alegi poarta din mijloc.

8. Urcă pe scara Încercării și vei ajunge la o cupolă instabilă. De acolo deplasează-te pe un coridor strâmt și sinuos pe care îl vei cunoaște ca „volubilitate”, până vei ajunge într-un spațiu amplu și gol (ca o platformă), spațiu ce poartă numele de: „spațiu-deschis-al-energiei”.
9. În acest spațiu te poți speria de peisajul deșert și imens și de tăcerea înspăimântătoare a nopții transfigurate de enorme stele imobile. Acolo, exact deasupra capului tău, vei vedea pe firmament forma insinuantă a Lunii Negre... o stranie lună eclipsată ce se opune exact Soarelui. Acolo trebuie să aștepti ivirea zorilor,

răbdător și cu credința, căci nimic rău nu ți se poate întâmpla dacă rămâi calm.

10. S-ar putea întâmpla ca într-o asemenea situație să vrei să găsești imediat o ieșire de acolo. Dacă se întâmplă așa, ai putea să încerci să o iei pe orice drum, spre orice loc, doar ca să nu aștepti ziua cu prudență. Trebuie să-ți amintești că orice mișcare acolo (în obscuritate) este falsă și poartă numele generic de „improvizație”. Dacă, uitând ce ți-am spus, vei începe să improvizezi mișcările, poți să fi sigur că vei fi târât într-un vârtej de cărări și sălașe până în adâncul cel mai obscur al descompunerii.
11. Ce dificil este să se înțeleagă că stările interne sunt înlănțuite între ele! Dacă ai vedea ce logică inflexibilă are conștiința, ai observa că în situația descrisă cine improvizează orbește începe să degradeze și să se degradeze; i se ivesc apoi sentimentele de frustrare, cade după aceea înspre resentimente și moarte, supraviețuind faptului de a uita tot ce într-o zi a reușit să perceapă.
12. Dacă pe platformă reușești să ajungi la ziuă, în fața ochilor tăi se va ivi Soarele radiant, ce trebuie să-ți ilumineze pentru prima dată realitatea. Atunci vei vedea că în tot ceea ce există se află un Plan.
13. Este dificil să cazi de acolo, doar dacă voluntar vrei să cobori spre regiuni mai obscure pentru a duce lumina în tenebre.

Nu este necesar să mai dezvoltăm aceste teme, deoarece fără experiență devin înșelătoare mutând în sfera imaginarului ceea ce este realizabil. Să fie de folos cele spuse până aici. Dacă cele explicate nu ți-au fost de folos, poți să obiectezi, oricum, nimic nu are fundament și rațiune pentru scepticism, asemănător unei imagini în oglindă, sunetului unui ecou, umbrei altei umbre.

XX. REALITATEA INTERIOARĂ

1. Oprește-te la considerațiile mele. În ele nu va trebui să intuiești decât fenomene alegorice și peisaje din lumea externă. Dar, de asemenea în ele vei găsi descrieri reale ale lumii mentale.
2. Nici nu trebuie să crezi că „locurile” pe unde treci în drumul tău, au vreun fel de existență independentă. O asemenea confuzie a întunecat deseori învățăături profunde și până în ziua de azi sun unii care cred că cerurile, infernul, îngerii, demonii, monștrii, castelele fermecate, orașele îndepărtate și altele, au o realitate vizibilă pentru „iluminați”. Același prejudiciu, dar inversat, i-a făcut pe scepticii fără înțelepciune, să considere aceste lucruri ca fiind simple iluzii sau halucinații ale unor minți sub influența febrei.
3. Trebuie să-ți repet, atunci, că este vorba despre adevărate stări mentale, chiar dacă sunt simbolizate prin obiecte din lumea externă.
4. Ia în considerare cele spuse și învață să descoperi adevărul printre alegoriile care cu unele ocazii deviază cursul minții, dar în alte ocazii traduc realității imposibil de înțeles fără reprezentare.

Când s-a vorbit despre orașele zeilor în care vroiau să ajungă numeroși eroi din diferite popoare; când s-a vorbit despre paradise în care zei și oameni conviețuiau într-o originală natură transfigurată; când s-a vorbit despre căderi și diluvii, s-a spus un mare adevăr interior.

Apoi mântuitorii și-au adus mesajele și au venit la noi cu dublă natură, pentru a restabili acea nostalgică unitate pierdută. Și atunci s-a spus un mare adevăr interior.

Dar, când s-au spus toate acestea localizându-le în afara minții, ori s-a greșit, ori s-a mințit.

Invers, lumea externă confundată cu privirea internă, o obligă pe aceasta să străbată noi căi.

Așa, astăzi eroul acestei epoci zboară spre stele. Zboară prin regiuni înainte ignorate. Zboară spre exteriorul lumii sale și fără să știe, este impulsionat până la centrul interior și luminos.

Experiență

Oficiu

Se efectuează la cererea mai multor persoane.

Oficiantul: mintea mea e neliniștită

Împreună: mintea mea e neliniștită

Oficiantul: inima mea e agitată

Împreună: inima mea e agitată

Oficiantul: corpul meu este încordat

Împreună: corpul meu este încordat

Oficiantul: relaxez corpul, inima și mintea mea.

Împreună: relaxez corpul, inima și mintea mea.

Pe cât posibil participanții sânt așezați. După câteva minute, Ajutorul se ridică în picioare și citește un Principiu sau un fragment din Privirea Interioară (în funcție de circumstanță), după care invită participanții să mediteze asupra celor citite. Se așează din nou.

După câteva minute Oficiantul citește următoarele fraze, oprindu-se la fiecare dintre acestea.

Oficiantul: relaxează complet corpul și calmează mintea...

Imaginează-ți o sferă transparentă și luminoasă care coboară până la tine, cuibărindu-se în inima ta...

Vei recunoaște momentul în care sfera se va transforma într-o senzație de expansiune în interiorul pieptului tău...

Senzația sferei se extinde din inima ta spre exteriorul corpului tău, în timp ce respirația ta devine mai amplă...

Mâinile tale și corpul vor fi invadate de senzații noi...

Vei percepe unduații crescătoare, și vor apărea emoții și amintiri pozitive...

Lasă să se producă trecerea Forței liber. Această Forță care dă energie corpului și minții tale...

Lasă ca Forța să se manifeste în tine...

Încearcă să vezi lumina ce o emană în ochii tăi și nu o împiedica să acționeze de la sine...

Simte Forța și lumina ei interioară...

Las-o să se manifeste în libertate...

Ajutorul: Cu această Forță care am primit-o, ne concentrăm mintea spre realizarea a ceea ce avem într-adevăr nevoie.

Invită participanții să se ridice ca să pronunțe Cererea. După un timp...

Oficiantul: Pace, Forță și Bucurie!

Împreună: Și ție, Pace, Forță și Bucurie!

Transmiterea Forței

Se desfășoară la cererea unui grup de persoane. Oficiantul și Ajutorul stau în picioare.

Oficiantul: Mentea mea este neliniștită.

Împreună: Mentea mea este neliniștită.

Oficiantul: Inima îmi este agitată.

Împreună: Inima îmi este agitată.

Oficiantul: Corpul îmi este încordat.

Împreună: Corpul îmi este încordat.

Oficiantul: Îmi relaxez corpul, inima și mintea.

Împreună: Îmi relaxez corpul inima și mintea.

Oficiantul și Ajutorul iau loc și lasă să treacă o scurtă perioadă de timp. Oficiantul se scoală în picioare.

Oficiantul: Dacă vrei să primești Forța trebuie să înțelegi că în momentul Transmiterii Forței vei începe să experimentezi senzații noi. Vei simți undulații în continuă creștere și vei fi cuprins de emoții și de amintiri pozitive. Când simți că toate acestea se înfăptuiesc, lasă ca Forța să curgă liber...

Lasă ca Forța să te cuprindă și nu o împiedica să acționeze de la sine...

Simte Forța și luminozitatea ei lăuntrică...

Las-o să se manifeste liberă...

După trecerea unei scurte perioade de timp Ajutorul se scoală în picioare.

Ajutorul: Cine dorește să primească Forță să se scoale în picioare.

Ajutorul invită, având în vedere numărul participanților, ca fiecare să rămână în picioare lângă scaunul său ori să se formeze un cerc în jurul Oficiantului.

După un timp, Oficiantul începe Transmiterea Forței. Ajutorul, dacă este nevoie, îndrumă deplasarea participanților și uneori însoțește pe

unii dintre iei până la locul lor. Când a terminat Transmiterea, se lasă să treacă o perioadă de timp pentru asimilarea acestei experiențe.

Ajutorul: Cu această Forță pe care am primit-o să ne concentrăm mintea spre realizarea a ceea ce avem realmente nevoie..., sau ne concentrăm mintea asupra a ceea ce are nevoie într-adevăr cineva foarte drag.

Îi invită pe toți să se ridice pentru a exprima Cererea în liniște. Uneori, un participant face o Cerere pentru cineva prezent sau absent.

După un timp...

Oficiantul: Pace, Forță și Bucurie!

Toți: Și ție, Pace, Forță și Bucurie!

Starea de bine

Se efectuează la cererea a unui grup de persoane.

Participanții vor sta așezați. Oficiantul și Ajutorul stau în picioare.

Ajutorul: Ne-am întâlnit pentru a ne aminti de persoanele dragi nouă. Unii dintre ei au probleme în viața afectivă, dificultăți în relațiile cu ceilalți sau au probleme de sănătate. Ne îndrepăm spre ei gândurile noastre și tot ceea ce dorim mai bun pentru ei.

Oficiantul: Să avem încredere că cererea noastră de bine va ajunge la ei. Să ne gândim la persoanele ce ne sunt dragi; simțim prezența persoanelor ce ne sunt dragi și experimentăm contactul cu persoanele ce ne sunt dragi.

Ajutorul: Să stăm un moment pentru a medita asupra dificultăților în care se găsesc aceste persoane...

Se va aștepta câteva minute pentru ca participanții să poată medita.

Oficiantul: Dorim, acum, ca acele persoane să simtă tot ceea ce noi le dorim mai bun. O undă de alinare și de stare de bine trebuie să ajungă până la ei...

Ajutorul: Sa stăm un minut pentru a ne imagina mental situația de stare de bine pe care o dorim pentru persoanele dragi nouă.

Se așteaptă câteva minute pentru că participanții să se poată concentra.

Oficiantul: Închidem această ceremonie dând posibilitatea celor ce doresc a simți prezența celor dragi care chiar dacă nu sunt aici, în timpul și spațiul nostru, se relaționează cu noi în experiența iubirii, a păcii și a caldei bucurii....

Se așteaptă un moment.

Oficiantul: Această ceremonie a fost bună pentru ceilalți, reconfortantă pentru noi și inspiratoare pentru viața noastră.... Salutăm pe toți cei care sunt scâldați în acest curent de stare de bine, fortificată de cele mai bune sentimente ale celor prezenți....

Protecția

Ceremonie cu participare individuală sau colectivă.

Toți stau în picioare. Oficiantul și Ajutorul în fața copiilor, iar în jurul acestora celelalte persoane prezente.

Ajutorul: Acest Ceremonial are menirea de a-i introduce pe copii în comunitatea noastră.

Încă din antichitate, copiii au fost subiectul unor ceremonii cum este, de exemplu, botezul, punerea numelui etc., prin care s-a dorit recunoașterea unor schimbări de situație, intrarea în alte cicluri ale existenței ființei umane.

Existau și există formalități oficiale prin care se constată nașterea, locul în care s-a petrecut aceasta etc. Dar transcendența spirituală care însoțește o ceremonie nu are nimic în comun cu caracterul rece, impersonal al documentelor scrise; se leagă însă puternic de bucuria părinților și a comunității atunci când copiii sunt prezentați în mod public.

Aceasta este o ceremonie prin intermediul căreia statutul copiilor se schimbă, deoarece ei intră în rândul membrilor comunității care se angajează să-i ocrotească atunci când, din nefericire, ei sunt lipsiți de protecție.

Cu ocazia acestei ceremonii se invocă protecție pentru copii, iar comunitatea îi primește ca pe noi fii ai ei.

După un scurt timp, Oficiantul se adresează cu amabilitate celor prezenți.

Oficiantul: Solicităm protecție pentru acești copii.

Ajutorul: Îi primim cu multă bucurie și ne angajăm să le oferim protecția noastră.

Oficiantul: Ne exprimăm cele mai sincere felicitări... Pace și bucurie pentru toți!

Pune cu amabilitate mâna pe capul fiecărui copil și-l sărută pe frunte...

Căsătoria

Toți în picioare. Una sau mai multe perechi. Oficiantul și Ajutorul în fața cuplurilor.

Ajutorul: Din timpuri străvechi, nunta este considerată ca o schimbare a statutului persoanelor.

Când cineva este la sfârșitul sau la începutul unei noi etape a vieții, de obicei, se desfășoară un anumit ritual. Viața noastră personală și socială este însoțită de ritualuri acceptate într-o măsură mai mare sau mai mică de tradiții. Într-un fel salutăm dimineața și în altfel seara, strângem mâna cunoscuților, sărbătorim o zi de naștere, sfârșitul unei perioade de studii sau schimbarea locului de muncă. Sporturile sunt însoțite de ritualuri, iar ceremoniile religioase, de partid sau civile ne transpun într-o situație mentală adecvată împrejurării.

Căsătoria este o schimbare importantă în statutul fiecărei persoane și pretutindeni în lume acest eveniment impune împlinirea unor formalități legale. Acest lucru vrea să spună că relația conjugală îi pune pe soți într-o nouă situație față de comunitate și față de Stat. Dar când un cuplu stabilește relații conjugale, face acest lucru gândindu-se la un nou stil de viață, o fac cu sentimente profunde, ci nu formal.

Deci, în această ceremonie de schimb de situație, există intenția de a stabili o relație nouă și pe cât se poate de durată, cu o altă persoană. Este dorința de a primi și de a oferi tot ce este mai bun. Există intenția de a consolida relația prin aducerea pe lume sau prin adoptarea unor copii.

Văzând căsătoria în acest fel, admitem importanța legalizării acestei uniri, dar în ce privește profunzimea spirituală și emoțională spunem că numai mirii sunt cei care pot da o semnificație specială acestei ceremonii.

Cu alte cuvinte, această ceremonie pune două ființe umane în situația de a înfrunta o nouă viață și aceasta este ceremonia prin care cei doi contractanți realizează profunda uniune sub semnul propriilor sentimente.

Noi nu împlinim acest act al căsătoriei; ei sunt cei care se căsătoresc în fața comunității noastre.

Oficiantul: Și pentru ca această ceremonie să se împlinească, întrebăm; (se adresează unuia dintre miri) Ce semnificație are pentru tine această căsătorie?

Cel căruia i-a fost adresată întrebarea răspunde cu voce tare...

Oficiantul: (adresându-se celuiilant mire) Ce semnificație are pentru tine această căsătorie?

Cel căruia i-a fost adresată întrebarea răspunde cu voce tare...

Oficiantul: Drept urmare, această căsătorie se va împlini în conformitate cu dorințele exprimate și cu intențiile cele mai profunde. (salută cu afecțiune perechea/perechile).

Asistența

Aceasta este o ceremonie de mare profunzime afectivă și pretinde ca cel care o oficiază să dea tot ce are mai bun în el.

Ceremonia poate să fie repetată la cererea celui interesat sau a celor care au grijă de el.

Oficiantul singur cu muribundul.

Oricare ar fi starea de luciditate sau de inconștiență aparentă a muribundului, Oficiantul se apropie de el vorbind încet, cu glas blând și clar.

Oficiantul: Amintirile vieții tale sunt unitatea de măsură cu care sunt judecate faptele tale. Poți, în scurt timp, să-ți amintești mult din ceea ce este cel mai bun în tine. Împrospătează-ți memoria, dar fără să te frământați și purifică-ți memoria. Amintește-ți blând și liniștește-ți mintea...

Câteva minute de liniște, după care se reia cu aceeași ton și aceeași intensitate.

Respinge acum spaima și mâhnirea...

Respinge acum dorința de a fugi spre regiuni obscure...

Respinge acum atașamentul de la amintiri...

Rămâi acum în libertate interioară indiferent față de iluzia peisajului...

Hotărăște-te acum să te înalți...

Lumina pură strălucește pe culmile înaltelor lanțuri muntoase și ape în mii de culori coboară printre melodii nerecunoscute spre podișuri și pășuni cristaline...

Nu îți fie teamă de presiunea luminii care te îndepărtează tot mai mult de centrul ei. Absoarbe-o ca și cum ar fi un lichid sau un vânt pentru că, fără îndoială, în această lumină se găsește viața.

Când în marele lanț muntos vei găsi cetatea ascunsă trebuie să-i cunoști intrarea. Dar aceasta o vei ști în momentul în care viața ta va fi transformată. Enorme ziduri ale orașului sunt scrise în figuri, sunt

scrise în culori, sunt “simțite”. În această cetate se păstrează ceea ce s-a făcut și ceea ce rămâne de făcut...

Un moment de liniște, continuând cu același ton și aceeași intensitate.

Ești împăcat...

Ești purificat...

Pregătește-te să intri în cea mai frumoasă Cetate a Luminii, niciodată văzută cu ochiul, niciodată percepută cu urechea...

Vino, pregătește-te să pătrunzi în cea mai frumoasă Lumină...

Moartea

Oficiantul: Viața a încetat în acest corp. Facem, în mintea noastră, un efort de separare a imaginii acestui corp de cea pe care ne-o amintim.

Corpul acesta nu ne ascultă, acest corp nu este cel pe care noi ni-l amintim.

Cine nu simte prezența unei alte vieți separată de corp să considere că, chiar dacă moartea a paralizat corpul, faptele săvârșite în timpul vieții continuă să acționeze, iar influența acestora nu se va opri niciodată.

Această înlănțuire de fapte care au izbucnit în timpul vieții nu pot fi curmate prin moarte. Cât de adâncă este meditația în jurul acestui adevăr, chiar dacă nu se înțelege în totalitate transformarea dintr-o acțiune în alta.

Iar cel care simte prezența unei alte vieți, separate, să considere, la rândul său, că moartea a paralizat numai corpul; că mintea s-a eliberat încă o dată și în mod triumfal, că-și croiește drum spre Lumină.

Oricare ar fi părerea noastră, să nu plângem corpurile. Să medităm în schimb la rădăcinile convingerilor noastre și o bucurie calmă și liniștită va ajunge la noi.

Pace în inimă, lumină în înțelegere!

Recunoașterea

Recunoașterea e o ceremonie ce are ca scop includerea cuiva în comunitate. O includere pentru experiențe comune, pentru împărtășirea de idealuri, atitudini și moduri de a acționa comune.

Se face la cererea unui grup de persoane după celebrarea Oficiului.

Participanții trebuie să aibă la dispoziție textul, distribuit înainte de a începe.

Oficiantul și Ajutorul stau în picioare.

Ajutorul: Această ceremonie a fost cerută de persoane care doresc să fie incluse în comunitate. Aici va fi exprimat un angajament personal și al grupului, de a lucra pentru îmbunătățirea vieții fiecăruia și a aproapelui nostru.

Ajutorul va invita pe cei care împărtășesc acest sentiment de includere să se ridice în picioare.

Oficiantul: Durerea și suferința pe care noi oamenii o simțim dau înapoi dacă avansează buna cunoaștere și nu cunoașterea care e în serviciul egoismului și a opresiunii.

Buna cunoaștere ce duce la dreptate.

Buna cunoaștere ce duce la reconciliere.

Buna cunoaștere ce duce, în plus, la dezvăluirea sacrului în adâncurile conștiinței.

Ajutorul împreună cu grupul citesc:

Considerăm omul valoarea centrală, mai presus de bani, de Stat, de religie, de modelele și sistemele sociale.

Dăm un impuls libertății de a gândi.

Propunem egalitatea în drepturi și oportunități pentru toți oamenii.
Recunoaștem și încurajăm diversitatea obiceiurilor și a culturilor.
Ne opunem oricărui tip de discriminare.

Opunem rezistență oricărei forme de violență fizică, economică, rasială, religioasă, sexuală, psihologică și morală.

Oficiantul: Pe de altă parte așa cum nimeni nu are dreptul de a discrimina pe ceilalți pentru religia lor sau pentru faptul că nu au religie, cerem dreptul de a ne proclama propria spiritualitate și de a crede în nemurire și în sacru.

Spiritualitatea noastră nu e o spiritualitate a superstițiilor, nu e o spiritualitate a intoleranței, nu e spiritualitatea dogmei nici a violenței religioase; ea este o spiritualitate care s-a trezit dintr-un somn profund pentru a alimenta cele mai bune aspirații ale oamenilor.

Ajutorul și grupul citesc:

Vrem să dăm coerență vieții noastre făcând să coincidă ceea ce gândim cu ceea ce simțim și cu ceea ce facem.

Vrem să depășim conștiința negativă recunoscându-ne eșecurile.

Aspirația noastră este de a ierta, a reconcilia și a lămuri.

Ne propunem să punem, cât de des, în practică acea regulă care ne amintește să-i tratăm pe ceilalți așa cum vrem să fim tratați.

Oficiantul: Vom începe o viață nouă.

Vom căuta înlăuntrul nostru semnele sacrului și vom da celorlalți mesajul nostru.

Ajutorul și grupul citesc:

Astăzi va începe înnoirea vieții noastre. Vom începe căutând pacea mentală și Forța care să ne dea bucurie și convingere. Apoi ne vom îndrepta spre persoanele care ne sunt apropiate pentru a împărtăși cu ele ce lucru mare și bun ni s-a întâmplat.

Oficiant: Pentru toți Pace, Forță și Bucurie.

Ajutorul și toți cei prezenți: Și pentru tine Pace, Forță și Bucurie.

Calea

Dacă crezi că viața ta se termină cu moartea, ce gândești, simți și faci nu au sens. Totul se termină în incoerență și haos.

Dacă crezi că viața nu se sfârșește cu moartea, ar trebui să se potrivească ceea ce gândești cu ceea ce simți și ceea ce faci. Totul ar trebui să se îndrepte spre coerență, spre unitate.

Dacă ești indiferent față de durerea și suferința altora, orice ajutor pe care îl ceri nu are justificare.

În cazul în care nu ești indiferent față de durerea și suferința altora, trebuie să faci să se potrivească ceea ce simți cu ceea ce gândești și faci pentru a ajuta pe alții.

Învață să-i tratezi pe ceilalți în modul în care ai vrea să fi tratat tu.

Învață să depășești durerea și suferința din tine, din aproapele tău și din societatea umană.

Învață să rezisti la violența care este în tine și afară din tine.

Învață să recunoști semnele sacralului în tine și afară din tine.

Nu lăsa să-ți treacă viața fără să te întrebi „Cine sunt”?

Nu lăsa să-ți treacă viața fără să te întrebi „Unde mă duc”?

Nu lăsa să treacă o zi fără să-ți răspunzi la întrebarea „Cine sunt”?

Nu lăsa să treacă o zi fără să-ți răspunzi la întrebarea „Unde mă duc”?

Nu lăsa să treacă o bucurie mare fără a mulțumi în interiorul tău.

Nu lăsa să treacă o tristețe mare fără a cere în interiorul tău bucuria care a fost păstrată.

Nu-ți imagina că ești singur în satul tău, în orașul tău, pe pământ și în lumile infinite.

Nu-ți imagina că ești înlănțuit a acest timp și acest spațiu.

Nu-ți imagina că murind, singurătatea va fi veșnică.